

mis walitsewa tähekuju nime awaldawad ja fuda targemad mehed räägiwad, peab nime andmine siin tähendama, et õõd ja pääwad sügise pööripääwal ühepitused, otse kui kaalutud on. Pildis näame ühe meeste- ja naisterahwa, kes puuwilja maha wõtnud ja sellega kats tändrit ja ühe korwi on täinud. Põisite katsub, fuda wili maitseb? Ma arwan wäga hästi.

Wiinakuu pildi kõrwas näame kats skorpioni, mis esimesel silmapilgul peaaegu wähi sarnatsed näitawad, siiski palju furjemad loomafesed on, feda, tänu Jumalalle! meie maal ei leita. Siin tähendawad nemad meie tähekuju nime, ja ei ole nende nõõlamist karta. Kuda kuu nimi awalikult kuulutab, on soema maade rahwas sel aeal kõik wiinamägedel tõõl, fobaraid nopimas, neid wälja preessimas j. n. e. Meie pildike näitab ühe suure korwi täie wiinamarju, teisel mehel jälle korw fobaratega seljas. Selle mehe kõhtu waadates, kes käega korwi peale tähendab, tuleb pool tahtmata mõttesse, et tema lääritut fobarate makla mite pisut omast kurgust ei ole allaneelanud.

Talwekuu pildikese kõrwas seisawad kats kütli, mõlemil ülestõmmatud ambud winnas käes ja noolid ambude peal. Need wanapõlwe rahwa wärki mehed kuulutawad meie tähekuju nime. Pildis leiame niisamati kats kütli tänapäawases riides, sellepärast arwan ma, et wõõramaa rahwal paras jahi aeg wõib olla. Niipalju kui mina kütli ammetist tean, kardan ma et lastud püüsi laeng mehel tuulde ja lind oma teed on läinud. Ka teisel küttil, kellel püüsfkaenlas seisab, ei näi paremat õnne täna olema olnud, muidu näitaks ta meie lahsemat nägu.

Jõulukuu pildikest toetab mõlemist poolt üks kaljusil, sellega taewamärki tähendates, kus sees päife jel kuul seisab. Jõulupühad on igas paigas haritud rahwa keefel üks rõõmu püha lastele, mis meie ka pildikene näitab, kus üks weike jõulupuu küünaldega laua peal põleb ja lapsed endid rõõmuustawad, emal süda ka nooruse ilule lähed, laste õnne

nähes. Küünla walguõ annab meile tähte, et jõulu pühad sellele mälestuseks on seatud, kes maailmale walguiseks oli sündinud. Ehk kül rahwade sugud rohkem kahetsateisklümme sada aastat feda walguõ on näinud, siiski ei taha waimu pimedus weel lõpeda.

Nääriku pildikese kõrwas seisab kummalgi pool üks mees, kellel palju enam kehakatet ei ole kui meie esivanematel paradisiis; mehe paremal õlal on üks weelruus, kust weel maha woolab. Need kats kuu tähendawad taewamärgi nime: weemeeõ. Pildikese peal leiame ühe tütarlapse wõli taga, koonlast eiet keeritatas, — aga lõnga eie on kattenud, seeford wistiõ õnneks, sest et täna piiga ühetasast lõnga ei wõinud fedrada, kus armufene tema kõrwas istub ja parema käega tütarlast kaisutab. Noh, minu pärast! kui neist hiljemine abiõu rahwa paar peab saama, siis soowin neile:

„Et esi-armastuse ilul
Neli õitses õn weel õhtu wilul.“

Sedawiisi wiimse ehk

Küünlakuu pildikese seletusele jõudes, ütlen siin lühidelt, kus aeg ja paber mul käest lõpewad, et kalad mõlemil pool pilli taewamärgi ehk tähekuju nimetawad, kus sel aeal päikese seisus on. Kats wõõrast wärki rietega inimest, üks meeste, teine naisterahwas teewad nalsamängi, mis Eesti-rahwa seas weel sedawiisi liikumas ei ole ja wõõral keefel Moskeraade kaisutakse, kus inimesed wõõra komblikud riided selga, ja peenikesest lõuendist tehtud maalitud kujuk endale silmnäü ete panewad, et neid sel moondatud kombel ei pea tuntama, kes nemad on. Meie sandimardid ja sandilabrid osatawad kui sabaoõfule seesugust nalsa taga, ehk kül wäga toorel wiisil.

Näüd lõpetame pildikeste seletamist ja loodame ühtlase, et mõned terased lugejad sest mõnda tululiku õpetust wõikõid leida, mis ülemal päikese, maatera rändamise ja elaja rõnga kohta kuulutastime.